

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

LA DIADA DE CORPUS.

¡Ay Senyor! ¡Qué monótona, qué pesada es la vida!.. Cada any passa lo mateix: cada any hi ha una diada que se'n diu Corpus, que 's presenta invariablement ab las mateixas ceremonias, ab las mateixas pompes, ab las mateixas frivolitats.

Cada any en Brusí y Más regira la colecció del Brusí i copia las mateixas gacetillas del any passat, que ja son les del any anterior y aquestes les del any de més enllà y axis successivament fins al principi dels sigles.

Sempre igual: la salida de los gigantes que son la diversió de la gente menuda.

El huevo que baila en lo sortidor de la Catedral, en guirnaldat de flors y de cireras.

La procesión que recorre la carrera marcada, etc.

Sempre la mateixa descripció, las mateixas idees y las mateixas paraules. De aquí á uns quants sigles, axis com are es impossible determinar qui vá ser l'autor del all-y-oli, serà impossible fixar qui ha sigut lo primer que vá escriure aquestes gacetillas destinades á sortir no més que una vegada á l'any.

La veritat es que sense aquestes gacetillas del Brusí, la festa del Corpus seria descolorida, s'hi trobaria á faltar alguna cosa, seria com un plat de escudella sense sal.

L'ou ballaria de la mateixa manera sota un dosser de cireras y de flors; pero l'ou d'aquell any no passaria á la Historia.

Sortirian los gegants ab los mateixos vestits de sempre; pero aquella cara enlafada que fan, se tornaria cara de disgust, al veure que l'gueto de la premsa barcelonesa no's recordava de dirigirlos un piropo.

La professò faria l'seu curs ab tot lo seu acompañament de municipals de caball, gegants, nanos, trampas, ball de bastons, gonfanons y creus de les parroquias, gremis y banderas, ventalls y altas, empleats y militars, capellans y escolans, arcalde y bisbe; però aquesta mateixa professò, perderia tota la gracia, tota l'importància que avuy encara conserva; potser ningú aniria á veurela, si l'Brusí no l'anunciava.

Hi ha que desenganyarse: la festa de Corpus y l'Brusí 's completan, com lo foch y l'incens que ván dintre del incenser, al davant de la Custodia. Es prec's que 's combinin per treure fumera y perfum.

Pero aixís y tot! com dejenera la festa del Corpus!

L'Iglésia la celebra, l'Ajuntament la paga, la població acut á contemplarla, y á pesar de tot no es ni una sombra de lo qu'era en temps dels nostres pares, en aquell temps de la llumanera de quatre brochs en que les famílies avants de sopar deyan lo rosari, realisant lo extrany e incomprendible miracle de resar pa-re-nostres y ave-marias tot fent una bacaina.

Aquells si, qu' eran los temps de la fe y del entusiasme religiós!

Llavors Còrpus era la diada d'estrenar vestit, ó sabates, ó barret. Lo qui en tal diada no estrenava una cosa ó altra no era pás considerat com bon catòlic.

A la professò, hi havia empentes per anarhi.

Lo poble la prenia pèl seu compte, y 'n feya una honra d'aguantar un'alxa ó de dur una bandera ó de portar lo bras d'un tabernacle sobre las espallasses.

Las casas del tránsit s'omplien de amics y coneguts y si b' en los balcons no sortia la seda y l'domàs com are, sortian llenços blancs ab fullas de taronger ó llimoner cusidas ó enganxadas, lo qual si no demostra tanta riquesa, indica més cuidado ó més treball.

Després de la professò hi havia refresh: ordinariament xacolate ab secalls, l'última paraula de l'art de la pastisseria d'aquell temps. Un vas d'orxata de xufas refrescada al pou, passava casi com un desenfreno, com un luxo excessiu; als que obravan aixís se'ls deya que ficavan l'olla gran dintre la xicra.

Y es qu'en aquell temps tot ho absorbia la part espiritual: quan passava la custodia, 'ls fronts tocaven à terra, quan passava l'bisbe, semblava que passava l'encarnació de Déu sobre la terra, y 'ls fronts que s'havien inclinat, encare no gosavan à alsarse.

Avuy la professò de Corpus atréu á la gent de la mateixa manera que las célebres mascaradas del Gavilán.

Tothom hi acut per curiositat, per riure una estona, per tirar ginesta a las noyas macas, per criticar als pochs tipos que ja ranciejan y qu'encare sembla que hi van de bona fe, per dir mitja dotzena de xistes... y pare usted de contar.

Molt pochs aficionats á anarhi; molts aficionats á veure 'ls.

En una paraula: lo publich d'are 's riu de la professò.

Tot se fa entre la gent oficial y de oficina.

L'empleat xich y l'empleat gros, l'oficial y l'quefe, lo clero y l'cabildo, tots los que menjan del pressupuesto passan revista davant del públic que 'ls paga y que 'ls manté.

Molt mala deu estar la festa de Còrpus, deya un amich meu.

—Perquè?

—Home! qu'no véus que l'hi aplican tantas san-goneras!

Aquest any hi he vist á n'en Rius y Taulet sustituint á n'en Fontrodona.

Duya una gran crèu penjada al pit.

¡Ah! Barcelona la porta sobre las espallasses, y no obstant no v'á la professò á ensenyarla.

Don Joseph Maria hi anava també.

Darrera uns quants patxes l'hi duyan la cadira, per si arribava 'l cas de que 's cansés.

—Pero! com vols que 's cansi? preguntava l'aludit amich.

—Qui sab, pobre bisbe, com are v'á carregat ab lo pès de la popularitat!

—Qué vols que 't diga, noy! Encare 'm sembla que hi ha un'altra cosa que l'hi pesa més!

—Qu'és?

—Las paraules de 'n Sagasta y la manera de cumplirlas.

* * *

Los gremis apena estaven representats.

Se compren.

Avuy los gremis van escamats, los comissionats de apremis vigilan y podrian embargarlos los ventalls, las atxas, las banderas y 'ls cordons.

En cambi de militars no 'n vulgan més.

Sembla que haguessin declarat la professò en estat de siti.

* * *

Resumen.

La diada com sempre.

Baix lo punt de vista religiós, una profanació.

Baix lo punt de vista artístich, un pitafi.

Baix lo punt de vista municipal, uns quants cents duros gastats inutilment, en los moments en que l'Ajuntament pateix de la caixa.

Pero jo ja ho veig, ipobre Ajuntament!

Si no 's donava cera á si mateix, ¿qui n'hi donaria?

P. DEL O.

MALAVENTURAT QUI ESTA MALALT!

No hi ha mania com la mania de creure 's que un hom està malalt. Molière va escriure lo *malalt imaginari*. Si no han rigut, llegeixin aquesta obra y jo 'ls asseguro que riuran de debò.

Jo n'hi coneugut un de malalt imaginari.

¡Pobre Sr. Lluch! ¡Sempre suspira!..

—Pero home per qué suspira d'aquest modo?

—Perque estich malalt.

—Y donchs qué té?

—Aquí està 'l quid que tinch. ¡Ho sab vosté? Donchs jo tampoch. Si al ménos ho sapigués valdament fós una tisis ó una afeció al cor... ó un càncer á la matris. Al ménos un sab del mal que ha de morir. Pero are...

—Y per qué no consulta ab lo metje?

—Metjes diu! Papa-diners. Are mateix hi consultat á tots los que hi ha Barcelona... y ¡qué vol ferhi! no m'entenen lo mal. Tots me despatxan, y jo 'm trobo sempre del mateix modo, si no pitjar. Tots me donan d'alta, y jo vaig més de baixa cada dia.

* *

Lo Sr. Lluch vā ferme una relació de tots los metges que l' havian visitat.

N' havia anat à veure de totes menas: los alòpatas l' hi donavan píldoras, polvos y medicinas amargas: l' hi posavan manxiulas y sangoneras, l' hi aplicaven sangrias, y tot era inútil. La extranya enfermetat del Sr. Lluch no s' donava per entesa.

S' havia posat à las ordres dels homeòpatas que l' atipavan de globulillos, y no n' podian sortir.

Durant un quant temps vā pendre dutxas, y res. Fins vā anar à trobar al capellà de Igualada, à la Santa de Badalona, y à la sonàmbula del carrer Nou de la Rambla. Aquests no l' hi vān aliviar lo cos: pero si la butxaca.

Y ab tot y aquest alivio anava pesat y tenia un malestar general y una tristesa que l' consumia, y encare que tenia gana y menjava molt, no l' hi feya cap profit y pahia malament.

Mentre m' esplicava aquestas desventuras, arribava als Encants.

Lo Sr. Lluch tenia la costum de aturarse à las tau-las de llibres de lance.

Lo primer sobre l' qual vā fixar la vista, era un llibre providencial. Semblava que l' havian posat à la venta expressament per ell.

Se titulava: *El médico de si mismo. Tratado completo de medicina doméstica.*

Lo Sr. Lluch vā comprarlo sense regatejar: déu rals vān demanarni, déu rals vā darne.

Y mirantlo y remirantlo m' deya:

—No vēu? Es l' única cosa que no hi consultat, los llibres. Jo crech qu' es lo millor això de medicarse un mateix. Lo cor me diu que aquí hi trobare un remey.

Y arribavam à la plassa de Palacio, y obria l' llibre pèl mitj y s' deixava caure sobre un pedris.

Després de llegir un instant, exclamava plé d' alegría:

—Vaja, ja ho tinc. Aqui hi ha l' meu mal. Escolti, escolti:

Y llegia:

SÍNTOMAS GENERALES: *Alteraciones del rostro.* Los ojos pierden su brillo y vivacidad y están rodeados de un círculo violáceo...

—No vēu? Com los mèus: jo b' faig ulleras.

Y continuava: «Se contraen las facciones, palidece el rostro, y el cuello se pone algo más abultado y suave.»

Lo senyor Lluch se palpava l' coll y deya:—Això es... això es... abultado y suave, jo l' hi tinc.

Y anava llegint:

«*Alteraciones digestivas.*—El apetito se pervierte, las digestiones son laboriosas. (Encare no hi pogut pahir lo xacolate d' aquest demati), sobrevienen náuseas y vómitos: hay ligero abultamiento en el vientre. (Exactel... Exactel...)»

»*Alteraciones del sistema nervioso.*—Se cambia el carácter (Això si qu' es veritat); se experimenta languidez y desfallecimiento .. (Cóm si m' haguessin vist!)

—Pero senyor Lluch vegi quina malaltia es aquesta.

—Are ho veurém, are ho veurém. Calli.

«Todos estos síntomas se observan en la mujer...»

—En la dona Sr. Lluch?

—Bé, dona ó home gqué té mes?

«Se observan en la mujer... durante los tres primeros meses! ¡¡de su!! ¡¡embarazo!!!

Una riatlla mèva vā acompañar al llibre del pobre Sr. Lluch, que d' una revolada se n' vā anar à parar à dintre del surtidor.

P. K.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Per mor de la Senyora Pasqua, la empresa del *Principial* vā despedirse à la francesa. Haviam quedat que

—dieu siau, Y la Pasqua en lloc de compa-

—n' vā anar al carril...

—te vieron ir

—vər?..

—or que obri

—com.

cució molt ajustada. Respecte à l' obra assegura un senyor que ha escrit una carta al *Diluvio*, que la lletra es traduïda del francés y la música també. Jo no m' hi pres la pena de compulsoarbo: l' únic que sé es que l' obra es agradable.

—La companyia d' òpera de Novedats es un quadro bastant notable. Lo ténor Capelleti ha cantat al Real de Madrid y la prima donna y la contralt son dos artistas de bonas condicions. Al barítono Sr. Putó l' hi tremola la vèu, pero s' presenta bé. En suma per una pesseta no s' pot demanar més.

Bè es veritat que à la casa del davant ó siga al *Bon Retiro* ho són per la meytat del préu, haventse declarat la gran competència.

—Qui no vā à l' òpera, ab lantas facilitats?

—Jo, respon un filarmónich.

—Y això? Donchs qu' espera?

—Que m' hi deixin entrar de franch y m' paguin lo cafè.

—La companyia notable es la de ball que acaba de debutar al *Tivoli*, combinant los seus espectacles ab una companyia de sarsuela molt rodona. La primera bailarina, Sra. Labuyere es una alhaja. (Quina minyona mès caya!) Lo primer bailari Spadolini, dona cinc-centas revolucions per minut, y fà uns salts que se n' vā à las bambolinás. Lo cos de ball es un conjunt de *cuerpos buenos*, que l' Sr. Moragas combina ab aquell brillo que l' caracterisa. No deixin de anar al *Tivoli*.

—Una novedat: al teatre Massini hi treballa l' actor Ficarra aquell antich company de la Friggerio. Era italià y se ns ha tornat espanyol. Se necessita pit pera fersse paisà nostre.... sobre tot en temps de 'n Camacho.

—Al Circo equestre fora del clown Prósper, no hi ha hagut cap mès debut. Lo clown Billi-Hayden continua entretenint al públic; pero no seria mal que fés alguna cosa nova, qu' en la varietat esta l' gust.

N. N. N.

LA CANSÓ DEL MAL ESTUDIANT.

—Aquest curs vull treure nota, ja que l' altres no hi fet res; vull renuir ab la xicoteta, prou teatros y cafés.

—Faràs b'.

—Vaya si ho faré.

—Vols vindre al café Suís?

—Sí. Lluís.

(Lo dilluns comensaré.)

—Cristo, quina modisteta per la Rambla hi ovirat! quins ulls, quina caretal nada, nada, m' ha fletxat.

—Y estudiá?

—Vaya si vindrá.

—Y à classe? Y l' is determinis...

—No m' amohnis.

(Per Nadal vull comensar.)

—Ves are quins mal-de-caps al detràs de la Teresa se n' han anat à ca'n Taps los quartos de la dispensa.

—Tant se val!

—Y sense un ral!

—Y d' estudis, com aném?

—No n' parlém fins passat lo Carnaval.

—Al Liceo ja s' prepara puig vè en Massini à cantar, malviatxe, justament are que jo volia estudiar!

—F' es lo gat!

—Farà bondat.

—Mira que al Juny hi ha un terceto....

—Jo t' prometo

quant la Pascua haurà passat....

—Avuy fins la ràbia m' cega! Cristo! ni un blanch ha sortit, miréu qu' es está de pega, tots los quartos m' han fugit.

—Sort vindrà.

—No hi vull pensá.

—Qué vols per sortir d' apuros?

—Dom tres duros.

(Ni esma tinc per estudiar)

—dat estàtich,

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Darwin, lo sabi naturalista anglés que ha mort fà poçcas setmanas, vā rebre un dia una carta de una admiradora sèva, sabia alemana, en la qual, després de molts elogis, l' hi oferia casarse ab ell.

Junt ab la carta hi havia una fotografia y una súplica.

—Fassim lo favor d' enviar-me l' seu retrato.

Darwin vā pendre s' la cosa à broma; pero un amich sèu s' encarregà de seguir la correspondència, per divertirse.

En totes las cartas l' alemana l' hi demanava l' retrato.

Per últim l' amich vā enviarli ab la següent dedicatòria:

«Ja que tant vos hi empeneu, aquí vā l' meu retrato. Lo fotògrafo vā favorirmé un xiquet massa: vos ho adverteixo en lo moment de juraryos que 'us estimaré eternament».

La fotografia representava un orangutant, penjat per la qua à la branca de un arbre.

ESQUELLOTS.

La Diputació provincial ha acordat dirigir-se al govern contra l' restabliment de la base quinta.

Tota la diputació ha estat conforme.

Ménos dos senyors: lo Sr. Prats y Monfredi.

Per això aquests dos diputats son proteccionistes.

Proteccionistes del govern.

Això m' recorda la frase del general Baldrich à n' Sagasta:

—Tots ho som de proteccionistes, ab l' única diferencia que vostre es proteccionista dels francesos y jo soch proteccionista dels espanyols.

Ja ho deya en Campaomor:

«Todo es segun el color del cristal con que se mira».

Y hi ha qui no sab veure aquestes coses, sinó à través del cristall de una copa plena de Champagne.

Un' altra frase de l' Bialó.

Parlavan en lo Saïó de conferencies de la qüestió dels productors, y un diputat deya:

—Tant dret com pugan tenir los productors, tenim los consumidors, y per lo mateix no s' ha de protegir als uns en detriment dels altres. Nosaltres los consumidors...

—Consumidores!... vā interrompre en Baldrich... Ustedes consumidores!... Si ustedes no consumen más que el tiempo!

A Vallcarca, carrer dels Penitents s' ha descubert un dipòsit d' armes de foc.

—Al carrer dels Penitents y armas de foc?... Pacient!

Potser seran instruments de oració y de penitencia.

Un cotxero de la tranvia de Gracia y un dels cotxes Ripert disputaven acaloradament davant del Teatre de Novedats

Desseguida vā formar-se un grup.

Y no faltava qui deya:

—A veure, à veure si s' clavarán un tiro.

Pero no van passar de disputas.

Y en estas disputas

llegose allí un caco.

Y s' en vā endur lo rellotje de un dels curiosos, y després vingué un municipal y se n' vā endur al caco.

Lo atxurador devia dir:—Com que l' rellotje no l' feva servir, vaig creure que me l' podia endur.

Y si es que vān lligarlo, deya:—Té, are en lloc de donar corda al rellotje me n' donan à mi.

—aint lo diari:

“*Perico de España* de á 25 pese”

“*ha de fer per co-*”

—¡Qui sab! Potser fentlos trincar...

Lo Sr. Tamburini, jove pintor de moltes esperansas, vā exposar á ca 'n Parés un quadro representant un passeig pèl Nilo.

Un negre guia una barca en la qual hi van dues donas, casi nuas.

Naturalment, com que l' Egipte es una terra tant calorosa!...

Pero ¿qué ha fet Sr. Tamburini? ¿Qué ha fet senyor Parés?...

Desseguida van corre 'ls anònims.

«Aixó es un atach á las bonas costums, Sr. Parés, tregui aixó de casa sèva: miri que sinó perderà una gran part dels sèus parroquians».

Y com que 'ls anònims no bastavan, al últim se l' hi vā presentar una comisiò ab las mateixas pretensions.

Tot era fer escarafalls.... y mirarse á las donas nuas de regull.

Naturalment, lo Sr. Tamburini es lo primer artista, desde que hi ha art, que s' atreveix á pintar una dona nua.

Ni 'ls grechs, ni 'ls pintors del Renaixement, protegits pels Papas, ningú s' havia atrevit mai á pintar ó reproduuir coses tant escandalosas.

Bè es veritat que si ván á las Iglesias, podrán veure en algunes á la Verge de la Illet ó à Santa Eularia, y en totes á una nuvolada d' angelets de galtas de pà de ral y nusos depèl á pèl.

Pero allò no es escandalos. Allò té un bany d' aigua beneyta.

Y l' mateix Pare Etern de quina manera vā crear á Eva?

En concepte mèu devia formarla despullada.

Pero en concepte dels que s' horrorisan davant del quadro del Sr. Tamburini devia neixe vestida, y ab polisson y tot.

Dias endarrera vā desapareixe un noy de tretze á catorze anys del seno de la sèva família.

Per tot consol vā deixar una carta, dihent que havia marxat ab lo seu confès y que se n' havia endut 200 duras per seguir la carrera eclesiàstica.

De manera que si la familia 'l busca bè, es fàcil que 'l trobi vestit de frare.

A no ser que prefereixi esperar un quan temps, y llavors serà fàcil que 'l trobi en algun batalló del requeté.

L' aplaudit autor dramàtic D. Francesch Ubach y Vinyeta ha publicat la tercera part de la tragedia *Atmodis*.

Tambè ha publicat lo seu poema dramàtic *La banda de bastardia* ab que s' ha acabat la temporada de Romea, lo seu lloreat autor D. Frederich Soler.

Tots dos nos han enviat un exemplar de las sèves obres respectivas, que 'ls agrahim de tot cor.

A Córdoba han celebrat las fíras de una manera magnífica.

Figürinse que 'ls toros al ser conduïts al xiüero ván embestir á la multitut, resultant un mort y catorze ferits.

—Aixó es divertir-se, aixó!

La societat Romea ha publicat lo cartell de premis pèl certamen del any actual.

N' hi ha de molt bons que s' adjudicaran á treballs sobre temes molt escullits.

Pero n' hi ha d' altres.... que 'ns perdoni la societat Romea!

Calculin vostès mateixos:

S' adjudicarà: «un tomo de poesias originales de Romea á la mejor poesia castellana sobre la *Influencia que ha producido en el arte el nuevo método de declamacion de Julian Romea.*»

Si 'això s' escribis en prosa y en forma de memoria, estaria bè; pero en vers?...

Vaja, que 'l dia menós pensat s' oferirà un premi, al que posi millor en vers las quatre reglas de l' aritmètica.

L' editor Sr. Pons ha comensat á publicar un' obra notable titulada: *Los españoles, americanos y lusitanos pintados por sí mismos*.

Es una colecció de quadros de costums y de tipos de ambos sexes deguts á la ploma dels més reputats escriptors espanyols, portuguesos y americans.

La part destinada á las senyoras, correrá á càrrec d' escriptoras igualment conegudas y celebradas.

Adornan la publicació bonichs dibuixos de 'n Planas.

Anunci que traduheixo textualment de un periòdic extranger:

UN FISIÓLECH desitjaria trobar á alguns joves sense fortuna que 's prestessin á morir de fam en la sèva presència, á fi de confirmar ab experiencias pràctiques certas teories científicas.—S' adverteix als que 's prestin á favorir á la ciència, que desde 'l primer dia 's guanya-ràn la vida.

QUÈNTOS.

Un metje estava á punt de operar á un malalt, y la esposa d' aquest l' hi preguntava:

—¿Qué l' hi sembla Sr. Doctor?

—Tot anirà bè.

—¿Vol dir?

—Vaya... Pero ja veurà; á mi, encare que 'm don-guessin cent mil duros no voldria trobarme al seu puesto.

En un teatre.

Se representa un drama qu' en lloc de fer plorar, com l' autor pretenia, resulta que fà riure.

—Voy á morir! exclama 'l primer galan, y s' ajeu tranquilament.

En aquest moment una taronja disparada desde 'l galliner, l' hi peta al mitjà del nas.

L' actor ressuscita; y una víeu exclama:

—Epi! Mestre! Aquí s' vè á morir de dabó.

Veyent jugar al tressillo vaig sorprendre las següents frases que no 's prestan á pocas interpretacions:

—¿Onvenen? preguntava un jóve molt enmidonat á una senyora.

Y aquesta responia:

—Ván y venen.

La mateixa senyora preguntava á un empleat que havia vingut de l' Habana:

—Ha anat al robo?

Y un miron l' hi deya á un brigadier:

—Esculti, per quan guarda l' espasa vostè? ¿Qué no víeu que 'l ván á arrastrar?

Un nen de cinc ó sis anys assiteix á un enterro de un seu oncle.

Entre 'l dol s' hi fica un xicot espitregat, y aquell l' hi diu donantse importància:

—Arri, ja te 'n pots anar, que aquest enterro es nostre.

—Pepeta!... ¡Pepeta!... deya una senyora, cridant á la criada per quarla ó quinta vegada.

La Pepeta no 's dava per entessa, y la senyora prengué 'l determini de anarla á buscar á la cuyna.

—Pero Pepeta, ¿qué no sent que la crido?

—Prou que ho sento; pero...

—Pero qué?...

—Com que vostè m' ha dit mès de quatre vegadas que lo que la crema mès es que 'l servei l' hi torni respuestas!..

Úns mestres de casas se troben dalt de una bastida. Lo director de l' obra, crida desde baix:

—Quants son aquí dalt?

—Tres.

—Donchs que baixi la meytat.

Passan dos senyors en sentit oposat per un mateixa acera, 's topan, y 's miran l' un al altre plens de rabià.

—Bestial crida l' un.

—Mires per hont passal..

—Passo per allà ahont me dona la gana que sent animal?

Dels insults passan á agarbonar-se, y en un moment rodan los barrets per terra, y darrera dels barrets una perruca.

Lo calvo 's tira dos ó tres passos endarrera y exclama:

—Vaja que aixó no m' ho hauria fet deu anys atràs.

—Lo mateix que are.

—No m' ho hauria fet, repeiteixo, perque deu anys atràs no duya perruca.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Estant á dalt de un hu-cinch
que á un gran dos-quatre fà sombra
y de un dos girada á l' ombrà

assentat, encare tinch
recort que vareig parlar
ab un home per mí estrany
que caminava ab afany
y feya tres son mirar.
Després de haver reposat
y al preguntarli qui era,
diguè d' aquesta manera
ab tò enèrgich, molt airat:
—Jo caballer soch un tot
que per haver defensat
lo progrès y llibertat
no tinch ròba ni un quartot.

PAU SALA.

II.
Per mès que quart-terça-quarta
sigas hermosa Total,
jo terça quart-hu-segona
y no 'm curarán eix mal.

PERET DE SANT ANDRÉU.

MUDANSA.

Un dia al carrer de 'n Bot
ab lo tot me senyalaren
y poch després me clavaren
una punyalada al tot.

AYMANT J. Q.

TRENCA-CLOSCAS.

Tomasa Sageta.

Ab aquestas lletras formar lo nom de un personatge de la situació.

A. NONÓ.

CRÉU DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment, digan: Primera rat la: una bestia. Segona: Figura geomètrica. Tercera: un riu. Quarta: una vocal repetida.

HPESOJ SUOP.

CONVERSA.

—Ja sab lo del meu fill?
—¿Qué té 'l seu fill D. Quima?

—Quina pregunta!... No ho sab?

—No.

—Donchs la...

—¿Qué?

—La que totes dos havém dit l' hi vā tallar la mà.

A. y CONCHITA.

LGOGORIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5.—En totes las casas.

1 2 3 4.—En Barcelona.

4 3 2.—Fnómeno de la naturalesa.

2 3.—Un mineral.

6.—Una vocal.

ABROS Y FIDEUS.

GEROGLÍFICH.

Leonor Flora

Y

caball caball

no

MAIG

D.

an

CATRE

Valz Schotiss Polka.

J. PLANAS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO:

1. XARADA 1.—*Pa-e-lla.*

2. ID. 2.—*Ma-ca-ri.*

3. ANAGRAMA.—*Tacos-Costa.*

4. TRENCA-CLOSCAS.—*Groenlandia.*

5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Bernat.*

6. ROMBO.

C

B A L L

C A N A L

L L A R

L

7. COMBINACIÓ NUMÉRICA. 3 8 5 4 7 6 1

7 4 3 6 1 8 5

8 5 6 1 3 7 4

4 1 7 5 6 3 8

1 6 4 7 8 5 3

5 7 8 3 4 1 6

6 3 1 8 5 4 7

8. GEROGLÍFICH.—*Dèu tot ho ví*

PER CORPUS.

Per Corpus l' Ajuntament fá ballar l' ou; pero 'ls demés dias de l' any 'ns l' amaga.